

מפנין פרק שמונה עשר שבת

קכז.

עין משפט
נר מצוה

לג א ב ג מיי פ"ב מהל'
שבת הלכה יג סמוג לאוין
סה טוש"ע א"ח סימן של
סעיף ג:
לד ד מיי שם טוש"ע שם
פ"ד:

לֹא הָיָה מִי שֶׁהִלְכָה יָסֻג
שֶׁתּוֹשָׁע אֲחִי יָסֻג
שֶׁכֵּן סָעִיף יָסֻג
לֹא הָיָה מִי שֶׁהִלְכָה יָסֻג
שֶׁתּוֹשָׁע אֲחִי יָסֻג
שֶׁכֵּן סָעִיף יָסֻג
לֹא הָיָה מִי וְסָעִיף יָסֻג
שֶׁתּוֹשָׁע אֲחִי יָסֻג

תורה אור השלם

1 כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה לא תשחית את עצה לנדה עליו גרון כי ממנו תאכל אותו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור:

לעזי רעט"י

בוי"ש. עץ תאשור.
פלימ"א [פלימיא"ה].
איזמל (להקות דם).

מוסף רע"י

ספק נפשות להקל. דיני
נפשות, דהא והלילו העדה
כתיב (כתובות טו. ב"ק מד:
סנהדרין עט.). מדורה. הסק
גדול (ערובין עט.). דעבד
מילתא. הקוה (חולין קיא.).

רבינו חננאל (המ)

אלא עושין לה **פ'** ארמב
כרד עולא בריה דר
דלדא דאמר לו צרני חולה
עושין **פ'** ארמא שבט,
וכרד עושין דאמר רב
שאן בו סנכה אמר רב
למבול, היה אל תגלו
עושה שים יום שפא
תגטון, אמר רבא אל
שפא אלא שאן כעלה
עמה, אבל עמה (עמה)
אמר מחממה. אמר רב
היה דאמר שפא עושין
מירוח ליה שבט, ככור
כפול ליה אל תגלו
אל (בימות הגשמים יום
ובר).
בימות החמה אל
ומסקין שפא דשמואל
הקין דו עושין עושין
לו מירוח ואפילו תחבט
תחב, שמעין מינה אפילו
החלה ואפילו בימות
החמה. שפא דשמואל
היה התקא דשפא **פ'**,
שמואל הקין דאמר
לו עצם מוכניס הולקין
לחתחבב, וזכעו לו **פ'**
שיהיה שריו עצמה
שאנן וזי קרין תרועין
שאנן איתמחה דשיבאו
לו עצם יסחפן, וכדמרת
ויבצע עשה העלה,
ויקצ עזלה. רב תורה
צילו ליה פתורא. **פ'**
שולחן העשר מינה יונס
וזקין, **פ'** איבטנא.
ורב תורה צילו ליה שרשיפא,
והוא הרום לכסא. ויכלן
שאן ארש, שאן אל
מירוח התחמם סיחכנו.
פ' וזא מבע, וזו מעדן,
שנעמץ מוכה הצורה
וגראה כאסמורן, דעבי
מילתא, באותו היום שמקין
דס.

זריכה אני. לחילול: בין שאמרה אין זריכה אני. וחזרתיה אומרות שהיא זריכה מחללין: באפיה. בזרועותיה שאינה יכולה להלך: היה ג' ימים וז' ימים וג' יום. הוזכרו בה לחילוק הלכות חילול שבת ל' מו' עד השלמת ל' וכן ז' מג' עד השלמת ז' כל זריכי חולה. והא היה עד ל' יום סתמא חולה היא: דבר שאין בו סכנה. חולה שאם לא יעשו לו רפואה זו אין מסוכן למות ומ"מ כריך הוא לה: אומר לארמאי ועושה. אבל דבר שיש בו סכנה ישראל עצמו עושה לו: לעצילה. עד ל' יום לא תטבול מפני הצינה: שאין צולה עמה.

רַבָּא מַשְׁמִיחַ דְּרַבּ יְהוּדָה אָמַר
שְׁבַעָה. לְכֹאֲרֵי מַשְׁמַע
דִּרְבָּרָא לְטַעְמֵיהּ דְּצַפְרָן הֲדַר (עִירוּצִין
97 פת.) גְּזִי הוּא יוֹקָא דְּלִישְׁתַּפּוּךְ
חֲמִימִיָּה אָמַר לְהוּ רַבָּא נִישְׁלִיָּה
לְגַלְיָמִיָּה אֵס זְרִיכֵה נִישְׁלִיָּה אֲבָ
לְיָמִיָּה דְּמַסְתַּמָּא צִיּוּס שְׁמִיָּה הִי
קוֹדֵם מִילֵּה שְׁמִיָּה זְרִיךְ חֲמִין לְמוֹלוּ
לְאַחַר מִילֵּה מַסּוּבָּן הוּא וּבִלָּא יָמִיָּה
צִיּוּס שְׁמִיָּה מַחֲלִין עֲלֵיו שְׁבַת וְהִינּוּ
לְאַחַר שְׁבַע דְּנִסְתָּם הֲקִבֵּר צַעֲיִן
זְרִיכֵה מִיָּה לְנִשְׁנָא דְּאַמְרֵי לֵה לְרַבָּא
שְׁלֹשִׁים תִּיקְשִׁי לְמָה זְרִיכֵה וְעוֹד
דְּצוֹקוּנְטָרָם פִּי' הֵם נִישְׁלִיָּה אֲבָ
לְיָמִיָּה ע"י נְכִיר וְכֵן פִּירֵשׁ ר"ח לִכְך יָגֵ
לְפִירֵשׁ דְּאַזִּי וְכֵן וְאַמְרֵי לֵה מֵר
לְאַמְרֵי חֲדָא וְכֵן אָמַר חֲדָא וְלֵא
פְּלִיגִי וְכוּלְהוּ קִיִּימוּ כְּהִרְדְּעִי :

ו' ו' ג' בין אמרה צריכה
ת השבת ו' אמרה צריכה אני
זן מחללין עליה את השבת ל'
שבת אבל עושין ע"י ארמאי
כי חולה נעשין ע"י ארמאי
דבר שאין בו סכנה (א) אומר
לחיה ל' יום למאי הלכתא
אלא שאין בעלה עמה אבל
רב חסדא מבלה בגו תלתין
ה בתריה דרבא לפומבדיתא
חיה בשבת (בימות הגשמים)
מים אין בימות החמה לא
גשמים ול"ש בימות החמה
אל תקיז דם ונצטון עושין
ליה תכתקא דשאנא רב
ליה שרשיפא וא"ל אביי
ל כל חשתי דגופאי עדיף

קורות ביתו ויקח ^במגעלים
עלים שברגליו ויספיק מהן
ושמואל אמר יין רב אמר
חלף סומקא: (סימן שנמסר)
לא דטחלי ר' יוחנן שתי עד
חליה רב יוסף שתי עד דנפיק
א טרפי אמר להו רב נחמן בר
אמרו לביתייכו נחמן אקלע
שרי מאן דעביד מילתא ולא
א עד דמעיס שיעור רביעתא
הא בצידעיה וניגני בשמשא
טבא א"ל יומא דחקוה הוא
יה תקופת ^בתמוז וסבר לא
כל המקיל בסעודת הקות
ס עליו רב ושמואל דאמרי
אומנא ומוקים ליה ארביעתא
טב לבינא ואריחא יומא חדא
ן דעביד מילתא ליטעום מידי
דקטל נפשא מית א' פגע
בדבר

⁶צריכה אני בין לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת רב אשי מתני הכי מר זוטרא מתני הכי אמר רב יהודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה צריכה אני ובין אמרה אין צריכה אני מחללין עליה את השבת נסתם הקבר אמרה ⁷צריכה אני מחללין עליה את השבת לא אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את השבת א"ל רבינא למרימר מר זוטרא מתני לקולא ורב אשי מתני לחומרא הלכתא כמאן א"ל הלכה כמר זוטרא ⁸ספק נפשות להקל מאימתי פתיחת הקבר אמר אביי ⁹משעה שתשב על המשבר רב הונא בריה דרב יהושע אמר ¹⁰משעה שהדם שותת ויורד ואמרי לה ¹¹משעה שחברותיה נושאות אותה באגפיה עד מתי פתיחת הקבר אמר אביי שלשה ימים רבא אמר משמיה דרב יהודה

שבעה ואמרי לה שלשים אמרי נהרדעי יחיה
אני ובין אמרה לא צריכה אני מחללין עליה
מחללין עליה את השבת אמרה לא צריכה אני
אפי' אמרה צריכה אני אין מחללין עליה את
כדרכ עולא בריה דרב עילאי דאמר כל
בשבת וכדרכ המנונא דאמר רב המנונא
לנכרי ועושה אמר רב יהודה אמר שמואל
אמרי נהרדעי לטבילה אמר רבא לא אמרן
בעלה עמה בעלה מחממה כי הא דברתיה
יומין שלא בפני בעלה ואצטניא ואמטוי לע
אמר רב יהודה אמר שמואל יעושין מדורה
סבור מינה לחיה אין לחולה לא בימות ה
ולא היא ל"ש חיה ול"ש חולה ל"ש בימור
מדאתמר אמר רב חייא בר אבין אמר ש
לו מדורה אפי' בתקופת תמוז שמואל צל
יהודה צלחו ליה פתורא דיונה לרבה צל
לרבה והא קעבר מז משום יכל תשחית
לי אמר רב יהודה אמר רב לעולם ימכור א
לרגליו הקיז דם ואין לו מה יאכל ימכור
צרכי סעודה מאי צרכי סעודה רב אמר כל
בשר נפשא חלף נפשא ושמואל אמר וין סומכ
שמואל ביומא דעבד מילתא עבדי ליה תב
דנפיק תהיא מאוניה ורב נחמן שתי עד דקפי
מריבדא דכוסילתא רבא מהדר אחמרא בר תמ
ריצחק לרבנן במסותא מינייכו ביומא דהקדו
לגבן וכולהו אערומי אסירי בר מהאי ערמה
אפשר ליה לישקול וזא מכא ולילול לשב חנו
וא לא ליכול שב תמרי אובמתא ולישורפ מ

בשמשא א"ל חכימא דיהודאי כישא מי הו
עלי בה שמשא בכוליה שתא יומא דנפלה
אזא (שהה סימן) רב ושמואל דאמרי תרוויי
מים ואומרים הוא על חייו לא חס אני א
לא ליתב היכא דכריך זיקא דילמא שפי ליה
י סכנה שמואל הוה גליל ועבד מילתא בביתא
חד אריחא רב ושמואל דאמרי תרווייהו האי כ
י אי פגע בשכבא יקרא אפיה אי פגע בכמ

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה פתורא דיונה
וכו' בוי"ש. ג"צ עלי צרותים:

גליון הש"ס

גמרא משעה שתשב על
המשבר. עיין פ"ז מ"ד
להלכות זר"ש:

רבינו חננאל

בזוהמה: ויעלו נשכחומות. ודקדק
הוקחים לעומעמו מחלה שיהא טוב
היטעם וכשיעם לו הוזו והטעמו
ימאלטו רע ולא יקבלנו והוא ילך
לחנות אחרת ויעשה כן: ואי לא.
דאין לו זוז רע: ולישוף משחא
צליעיה. ברקתו והתמרים והשומן
מתממין אותו: צישא מי דהם טבא.
חוס השמש שהוא קשה לאדם כלום
מטבין לו: ביחא דרדיון ויקא.
עאינדוריון שיש בו חלונות והירות
נכנסת בהם נכרכת ומתגלגלת
צאינדוריון: דילמא שפי ליה אומנא.
מריקן מדמו כמו השופה יין לתצירו
(צ"מ דף טז): ומוקין ליה ארביעא.
לא הניח בו דם אלף כדי חייו דהיינו
בריעות והדר חתי ליה ויקא ושיף
ליה מדם אומנא בגופו ומחשכו
משיעורו ומסתכן: שז צליני ואריחא.
עובי החומה ו' צלינים מוטלין לרחנן
זה אלף זה דכל צלינה ג"ט: ואריחא.
אריח חצי צלינה טפח ומחאה:
אריגש צנפשיה. הרגיש צנאמו
שהוא נחלש: חסר דר: אריחא.
החומה הימה חסירה מעוביה אריש:

אלא אקייט כנהרדעי דאמור
זיה שלשה שבועה ושלשים.
שליש, בין אמרה צריכה
אני בין אמרה איני צריכה,
מחללין עליה את השבת.
שבעה, אמרה צריכה אני
מחללין עליה את השבת,
אמרה איני צריכה אין
מחללין עליה את השבת,
סתם עבדין, כמר וזוטא
לקולא. לשם, אפילו
אמרה צריכה אני, אין
מחללין עליה את השבת.